

تحلیل سیستمی سازمان کنفرانس اسلامی؛ حیات در لبه ی آشوب

دکتر سید عباس هاشمی 1، حمید مهرآذر 2

1. استادیار، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه بین المللی امام خمینی قزوین، ایران

2. کارشناسی ارشد، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه بین المللی امام خمینی قزوین، ایران

چکیده:

سازمان همکاری اسلامی، بزرگترین نهاد بین المللی بعد از سازمان ملل متحد است که از گستره ای شامل 57 کشور اسلامی در 4 قاره ی جهان برخوردار است. در بررسی ساختار و عملکرد این سازمان، پژوهشگران مختلف رویکردهای چندی را به کار برده اند. این نوشتار کوشیده است تا با تکیه بر «رویکرد سیستمی»، ارزیابی خود را از کارویژه ها و فونکسیون این سازمان به مثابه یک سیستم بین دولتی ارائه دهد و به این پرسش اساسی بپردازد که چه عواملی در عدم شکل گیری «همگرایی سیستمی» در این سازمان دخیل هستند. برای این منظور این مقاله با فراتر رفتن از نگاه مکانیستی و عنصرگرا تلاش کرده است تا با تاکید بر دینامیسم درونی سازمان همکاری اسلامی و تنش ها و اغتشاشات محیط که در جهت افزایش آنتروپی سیستم عمل می کنند، به نقش و تاثیر بیشتر عوامل واگرایی اشاره کند.

واژه های کلیدی: سازمان همکاری اسلامی، تحلیل سیستمی، برون داد، دینامیسم درونی، بازخوران